Ms 1113
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA
D216, Št.1

Velecenjena gospodična!

Oprostite mi, da sem pustil toliko časa čakati na odgovor – uzrok temu je bilo to, da sem zgubil vaše pisemce, in z njim seveda tudi vaš – naslov. Sicer je pa ta nesreča vendar-le rodila posebno dobro; danes dobil sem stopro od upravnega odbora „Nar. tiskarne" obvestilo, da mi hoče vsprejeti moje pogoje, in da

se je „uredništvo Zvona“ poverilo drugi osebi.“

Prav vesel sem te svoje sreče; v nepremišljenem trenotku obljubil sem prevzeti uredništvo, ali vendar bil toliko previden, da sem postavil tedaj „pogoje“. Med temi je bil glavni ta, da honorar za polo ne sme znašati nikdar manj nego 35 fl, za priznane pisatelje 50 fl; da se ima izplačati honorar brez vsake zamude saj do 10. vsakega meseca; da ne dovoljujem nikomur od uredništva nakapani honorar pokrajševati, i. t. d. Imeli boste torej, da so bili moji pogoji res „nesprejemljivi“.

In potem, ali veste, kaj se pravi prejeti list, kakor je „Zvon“, dolgočasen kakor jesenska megla, diskreditiran, kakor monsgr. Drozd in njegova posojilnica. 3/4 vsega čtiva, kar ga je nudil „Zvon“ v zadnjih letnikih je zame saj neprebavljiva, dolgo ne uredna pasa, ki se ga porabi za čtanje. Poleg tega pusto in prazno, — v eseji nič, v razpravah nič, pesmi kakor bi žganje žuželi in Serafinove „Žitve“ s Kostanjevčevimi proizvodi vred sama načitana in pregreta limonada. Rad pa priznam, da tudi pisateljev nimamo, ki bi bili kaj vredni. Župančiča in Cankarja pa

ne marajo naši ljudje, vajeni Jurčičevih povestij, Gregorčičevih deklamacij in Stritarjeve sladkornice. Pod takimi auspicijami ne more po mojem mnenju tudi najboljši mednik ničesar napraviti, kaj še z listom, ki ne uživa več zaupanja svojega čitateljstva.

Poleg tega nas mori malenkostnost, in pri nas od nekdaj razširjeni dilletantizem. Ljudje ne čitajo ničesar, ne razmotrivajo resno in globoče nobene stvari, sodbo o vsem pa si vsakdo pridrzuje. Deloma je to utemeljeno v tem, ker smo

Slovenci res nadarjen narod. Ali ta nadarjenost ne tiči v tem, da je pri nas morda dosti več talentov, kakor kje drugod — prav gotovo pa je pri nas brezbrž ljudij, katerim bi Nemec dejal „Halbtalente", in ti pri nas radi svoje množine dostikrat odločujejo.

Toda kam sem zašel? Vidite temu ste prav vi krivi, ker niste prišli na Studenec, da bi se mogla do dobrega razgovoriti in okregati, kakor je to menda treba med dobrimi prijatelji. Pričakoval sem vas prav gotovo, a žal, nas ni bilo. Torej drugo pot, saj

pridete čez leto dni gotovo zopet predavat v „žensko društvo". Tamkaj sem se prvič se svojim kamnoletnim predavanjem menda hudo zameril, pomislite, jaz sicer „také galanten in gluhegniv človek" – ver „Gatt" sih so vas gedacht. A kakor vedno pri nas, se tudi tedaj ni zgledalo, ali se mi gre za stvar ali ne -- pri nas se gre vedno za osebo, to smo se že navadili iz naših časnikarskih vsakdanjih bojev.

Torej letošnjo zimo ste se odločili biti potrebno marljivi. Če imate le veselje do dela – meni nedostaje za popolnoma celó do svojega poklica izgubil sem ves interes. Če bi vi poznali neverjetno indolenco onih odločilnih krogov, ki bi imeli skrbeti za najnevrednejše nesrečnike našega naroda, za naše bolnike, potem bi se ne čudili, če pade človek obupan ob zidu na tla, katerega si je domišljal podreti s svojo glavo.

Konečno postane človek „homo sapiens" – ali pardonnez domače filister. In tako grdim raje na lov, ali tam Karim po suhem, ali pa sedim za mizo, in razmišljam, sam ne vem kaj. Morda grizem ob spominih nevednejših dni, saj inače

bi moral pojasniti v tej zadevščini
študentskega zdiljenja. Ej, in kako me
veseli, da imam danes zaj spominov,
ko leži vse za menoj, kar se imenuje
zdiljenje.

Prav lepo mi bo, če se oglasite
prilično zaj pismeno malo na Studenci.
Dokler se vam ~~ta~~ priporočam

z velespoštovanjem

vdani

Robida